

Ningú és perfecte...

la gran comèdia de la vida i de la mort

Antoni Serra

Alabat sia el Senyor dels Inferns, perquè Ell ens alleugereix i, fins i tot a vegades, ens allibera de les penes de la vida privada —i pública, cent llamps!— a través de la màgia de la comèdia.

D'això en sap molt, de la comèdia de la vida i de la mort i d'uns quants sants o beats més, el sempre honorable Billy

Wildier, sens dubte un dels genis —juntament amb John Ford, Alfred Hitchcock i no gaire més— de la cinematografia de tots els temps. Diria que Wildier em va fer estimar els films que alguns crítics, aquests senyors que saben del cinema només el que diuen els títols de crèdit i que no van més enllà d'unes poques històries insípides, els han catalogats de comèdies. I és que a la comèdia li succeeix el mateix que als "negres" de cel-lu-

loide: són considerats menors, de segon (o tercer) ordre, dins aquesta putrefacta mania de classificar d'altres pel·lícules com a "cultes". Vostès saben per què? Jo, no. Però jo no som més que un ciutadà normal, amb sexe, estómac i uns quants ossos —els necessaris— per mantenir-me erecte el temps precís i just per a l'existència. En fi, pura efervescència de galifardeus. Ja se sap, el dimonió boet dóna faves a qui no té barram...

Què és la vida —i la mort, és clar, per aquells que resten vius i en fan funerals amb missa pagada— sinó una comèdia sense límits, deliciosament deformada, convulsiva, desmesuradament incrèdula i un xic escèptica, a més a més d'excèntrica fins a la medul·la

Què és la vida —i la mort, és clar, per aquells que resten vius i en fan funerals amb missa pagada— sinó una comèdia sense límits, deliciosament deformada, convulsiva, desmesuradament incrèdula i un xic escèptica, a més a més d'excèntrica fins a la medul·la. Aquesta realitat, plausible i científicament indemostrable (que és com ha de ser, en bona lògica), la va revelar i, amb escreix, el mateix Wilder a una de les més excepcionals pel·lícules de tota la història: *Some Like It Hot*. Si no hi succeís res més, en aquest film, just el final la justifica i ho justifica tot, cinema, mítica, mística, ètica i estètica. I és que Jack Lemmon i Joe E. Brown són dos individus de molta consideració, i si encara hi afegim Tony Curtis —està molt bé de femelleta de via estreta—, Marilyn Monroe —l'antítesis del mascle wayneà, per sort—, George Raft i Pat O'Brien, aleshores la comèdia ja és perfecta i rodona, amb faldilles i amb follia. Magnífic. Així per tant, amics meus cinèfils, esper que no em perdonin i es facin solidaris: Wilder em va fer veure objectivament la gran dimensió de la

comèdia com a setè art i com tot art hagut i per haver.

Vet aquí perquè *Some Like It Hot* és un dels meus films emblemàtics.

Ja sé que la comèdia cinematogràfica és molt més complexa, envitricollada fins i tot, amb una riquesa de títols i una diversitat de directors que li donen una dimensió inusual en el món del cel·loide. Des de *Flying Elephants*, on el Gras i el Prim (o bé Oliver Hardy i Stan Laurel, si vostès reivindiquen els noms i llinatges) em varen fer esbotzar de riure, fins a *It's a Mad, Mad, Mad, Mad World* (sens dubte el monument de Kramer al cinema, amb un Spencer Tracy ja més que madur i una colla d'actors quasi divinals) o *A Funny Thing Happened in the Way to the Forum* (tot recobrant Buster Keaton, i que nosaltres vàrem veure simplement com *Golfus de Roma*), hi ha tota una gamma d'arguments i de sarguments, de rialles i mig somriures, de nostàlgies i molts d'altres sentiments enfrontats que fan de la comèdia, tan per riure com per plorar (i per què no s'ha de plorar en una comèdia i, més, si la comèdia és la vida?), una de les temà-

tiques més completes. Hi ha brou per a tothom, em poden ben creure. Un brou desbaratat (i a vegades amarg) amb els Germans Marx (sobretot els de *Go West* i *A Night at the Opera*) i amb la gran màgia (tot es creïble, perquè res és versemblant, o no?) de pel·lícules com *Safety Last*, *Bed Siting Room*, *Bedtime Story* (qui ha dit que Brando ha mort?), *Romanoff and Juliet*, *Les vacances de M. Hulot*, *Goodbye Charlie*, *The Lavender Hill Mob...* i podria citar també algun film espanyol, per exemple *Bienvenido Mr. Marshall*. I me'n deix moltes altres, perquè la memòria és —per sort— immensament fal·lible.

I ja em disculparan, *please*, que m'hagi oblidat de Bob Hope, de Lou Costello i de Bud Abbott... Bé, en realitat no ha estat una omisió involuntària, sinó un oblit premeditat i amb traïdoria. Però és que jo, saben?, parlava de cinema i de la comèdia. Ho entenen, veritat?

Al cap i a la fi, la comèdia és vida... i la vida, el primer pas cap a la mort. I jo em vull morir, en tot cas, dins la comèdia. 🎬